Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1872.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,

begyndt i Salt Lake City den 6te April 1872.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 250.)

Femte Dag.

Ifølge tidligere Bestemmelse fortsattes Konferencen Søndagen den 11de April Kl. 10 Fmdg. Mødet aabnedes med Bøn af Ældste L. W. Hardy, hvorefter

Ældste John Van Cott fremstod og sagde, at han vidste, at de Sidste-Dages Hellige ere et forstandigt Folk, thi de besidde en Aand, som giver dem Evne til at dømme korrekt mellem Sandhed og Vildfarelse. Denne Aand sætter dem istand til at see, at Guds Kraft og Viisdom fremdeles røber sig i hans Rige, og at han bestandig inspirerer sine Tjenere, Kirkens Ledere, med Aabenbaring om sin Villie. Taleren sagde, at han havde i mange Aar vidst, at dette Værk var af guddommelig Oprindelse; det var Kundskaben derom, som havde bragt ham til Utah. I den Tid han havde staaet i Kirken, havde han mange Gange seet Forsynets kjærlige Omsorg for dette Folk. Han gad nok vide, om der var nogen anden Mand paa Jorden, der vilde have gjort som Præsident Young gjorde, nemlig frivillig overgive sig i sine Fjenders Vold paa opdigtede Anklager. Det var ikke alene et uomstødeligt Bevis paa Præsident Youngs Uskyldighed, men for ham var det tillige et Bevis for, at Gud inspirerede ham med Viisdom. Enten Utah bliver optaget som Stat eller ikke, vil

Herrens Værks Skjæbne blive den samme — Zion vil blive opbygget, og de Hellige, som arbeide for samme, ville blive velsignede. Alle skulde søge at bevare Herrens Aand, at de maatte være istand til at forstaae Guds Hensigter med sit Folk og hele Nationen. De Helliges Styrke var af Herren og beroede ikke paa menneskelig Kløgt.

Derefter fremstod Ældste Thomas Taylor. Da han første Gang hørte dette evige Budskab blive forkyndt, nærede han ikke den mindste Tvivl om dets Sandhed, og at Gud havde oprettet sit Rige paa Jorden, et Rige, som vilde blive et Mønster for alle andre Riger. Han var ogsaa af den Mening, at om vore Modstandere vilde bortkaste alle deres Fordomme og bruge deres Fornuft, vilde de ikke være saa bittre imod os, som de ere. — Den amerikanske Republiks Forfatning er meget god og liberal, og det samme er Tilfælde med Guds Riges Principer. — Folk falde ikke fra denne Kirke, fordi Evangeliet betager dem deres Frihed. Aarsagen til deres Frafald var i Almindelighed deres egen Uretfærdighed og Synd. En af de væsentligste Aarsager til Oppositionen mod os var, at Mange troede, at dersom de lod de Hellige i Fred, vilde disse paa Grund af deres Enighed og Tillid til Herren, snart blive for mægtige. De, som troe, at deres Interesser staae paa Spil, ere altid de Første til at udgyde deres Ondskab over de Sidste-Dages Hellige. — Dersom vore Medmennesker troe, at vi ere bedragne, kunne de tage deres egne Lærdomme og sammenligne dem med vore. Det røber Mistvivl om deres egne Systemers Ægthed, dersom de negte at gjøre dette — og de have bestandig været utilbøielige til en saadan Sammenligning. — Taleren berørte dernæst de forskjellige Omstændigheder, hvori mange af de Hellige havde været stillede, og hvorledes deres Tillid til Herren havde været Kilden til deres Befrielse. Ved fast Tro paa Herren og ved Evangeliets hellige Ordinancer vare Hundreder af de Hellige blevne helbredede. Han havde været Vidne til mange af disse Administrationers heldige Udfald. — Vi ere ifærd med at lægge Grundvolden for vort evige Vel, thi vi troe, at de Familiebaand, som sammenbinde os her paa Jorden, ville vedvare i Evigheden, saafremt de ere knyttede i Retfærdighed her i Livet. Guds Rige er et Rige, som ikke kan ødelægges, det vil bestaae for evig, uden Hensyn til alle de Anslag, som rettes imod det.

Sluttedes med Bøn af Præsident Daniel H. Wells.

Søndag, Kl. 2 Eftmdg.

Aabnedes med Bøn af Biskop John W. Hess.

Den hellige Nadvere nødes. Ældste David Candland sagde, det lyder udentvivl underligt for de Fremmede, at høre Israels Ældster tale om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden; alligevel, disse Mennesker, der saaledes røbe deres Forundring, have dog fra Barnsbeen af lært at fremsige den Bøn, som Jesus lærte sine Disciple i gamle Dage, i hvilken de bede om, at Guds Rige maa komme til dem, og at Guds Villie maa skee paa Jorden, som den skeer i Himlen. Naar vi tale om Guds Riges Indførelse, saa mene vi ikke dermed, at Menneskenes Frihed og Privilegier skulle berøves dem. Indstiftelsen af den guddommelige Regjering skulde være til Menneskenes Bedste og ikke til at bringe dem i Trældom. Taleren forundrede sig over, at Folk kunde være saa blinde at troe, at den

hellige Skrift indeholdt Alt, hvad der behøves til vor Veiledning, da der dog udtrykkelig staaer skrevet i samme, at dette ikke er Tilfælde. Der siges nemlig i denne Bog, at Israeliternes Udfrielse fra Ægypten og deres Vandring over det Røde Hav er Intet at regne i Sammenligning med hvad Herren agter at udføre i de sidste Dage. Dersom Herren ikke havde kaldt nogen Mand til at udføre denne store Gjerning og gjøre en Forberedelse for Kristi Komme, skulde vi sandelig have befundet os i en beklagelig Stilling. Vi vide imidlertid, at Herren har opreist en saadan Mand og inspireret ham med sin Aand. Tiden vil komme, da Alle skulle staae under Herrens Regjering og Indflydelse. — Dernæst henledte Taleren Opmærksomheden paa Nødvendigheden af Aabenbaring fra det Høie, og paaviste hvilken Vei man skulde følge for at blive en Borger i Guds Rige. Han berørte ogsaa den store Gjerning, som er Maalet for de Helliges Bestræbelser, og formanede Folket til at afholde sig fra alle de Laster, som vare indførte af de saakaldte „Civiliserede".

Ældste Albert Carrington oplæste Navnene paa flere Brødre, som vare kaldte til at gaae paa Mission til Europa, Staterne og Utah; dernæst gjorde han nogle særdeles interessante og belærende Bemærkninger, der væsentlig omhandlede Nødvendigheden af at ære og tilbede Gud, og paaviste hvilke Velsignelser, der vild tilflyde dem, som gjorde saa; sagde, at Herren var Kilden til alle de Goder, som Menneskene vare i Besiddelse af; omtalte tillige Værdløsheden og Forkrænkeligheden af alle Ting, som ikke indbefattes i Kristi Evangelium. Han beskrev ogsaa Organisationen af Jesu Kristi Kirke paa Jorden og de vigtige Resultater, som skulde følge dens Væxt og Udvikling.

Han paaviste ogsaa Forskjellen mellem Guds Kirke og Guds Rige. Hans Tale blev ordret nedskrevet.

Derpaa holdt Præsident George A. Smith følgende Tale:

„Sneestormen er Aarsag til, at Forsamlingen ikke er saa stor som vi ventede. Mange Folk vilde have været her idag til Konference, men paa Grund af det slette Veir ere de blevne hindrede. Endskjøndt det ikke er saa hyggeligt, som det kunde have været, saa ere vi alligevel glade, at dette, for denne Aarstid usædvanlige Uveir, ikke har hindret Flere fra at komme. Jeg troer vi have lært, at vi ikke bør gjore nogen Beregning angaaende Veirliget imellem disse Bjerge. Det hænder ofte, at vi have Foraar om Vinteren og Vinter om Foraaret. Jeg har lyttet med Glæde til Ældsternes Taler. Da Konferencen ikke har været saa talrigt besøgt, og da vi ikke for Nærværende kunne blive færdige med vore Forretninger, ansee vi det nødvendig at fortsætte Uge efter Uge, indtil vore Forhandlinger ere tilende. Jeg ønsker imidlertid at give nogle Raad til de Ældster, som ere kaldte til at prædike Evangeliet her i Territoriet. Det vil blive nødvendigt for dem at organisere sig i passende Selskaber for todages Møder. Hvor det er gjorligt ville maaske de Tolv have Opsyn med disse Organisationer, men paa andre Steder, kunne de mest erfarne Missionærer ordne det Fornødne. De skulde bestemme, hvor Møder paa Landet bør holdes. De skulde gaae omkring, prædike, og belære vore Sødskende og bære Vidnesbyrd om Frelsningsplanen, at de kunde styrkes i Troen. Apostelen siger: „Da behagede det Gud formedelst denne Prædikens Daarlighed at gjøre dem salige, som troe." Jeg er forvisset om, at vore Ældsters Prædiken er meget nyttig, ikke alene til Belærelse

for Ungdommen og den opvoxende Generation, men ogsaa til at vække dem af Kirkens Medlemmer, som maaske formedelst Rigdom eller af andre Aarsager ere blevne mere sløve og lunkne, end de burde være. Vi see Alt dette meget klart i Aabenbaringen om Zion. Herren siger om Zion ved sin Tjener Josephs Mund:

„En vis Adelsmand, som havde et meget godt Stykke Jord, sagde til sine Tjenere: Gaaer ud i min Viingaard paa den udvalgte Jordplet og planter tolv Olietræer, og sætter Vægtere rundt omkring dem, og bygger et Taarn, at En kan oversee Landet rundt omkring og være en Vægter paa Taarnet, at mine Olietræer ikke skulle blive nedbrudte, naar Fjenden kommer for at fordærve og bemægtige sig Viingaardens Frugt. Nu gik Adelsmandens Tjenere og gjorde som deres Herre havde befalet dem; de plantede Olietræerne, og byggede et Gjerde rundt omkring, og ansatte Vægtere, og begyndte at bygge et Taarn. Og medens de endnu vare i Færd med at lægge Grundvolden dertil, begyndte de at sige til hverandre: Hvortil behøver min Herre dette Taarn? og de raadsloge en lang Tid, og sagde mellem dem selv: Hvortil behøver min Herre dette Taarn, eftersom det er Fredstid? Kunde ikke disse Penge gives i Vexelerernes Hænder? thi dette behøves ikke! Og medens de vare i Uenighed med hverandre, bleve de meget lade, og de efterkom ikke deres Herres Befalinger, og Fjenden kom om Natten og nedbrød Gjerdet, og Adelsmandens Tjenere stode op, bleve forfærdede, og flyede; og Fjenden ødelagde deres Arbeide, og nedbrøde Olietræerne. See, nu kaldte Adelsmanden, Viingaardens Herre, paa sine Tjenere, og sagde til dem: Hvad er Aarsagen til dette store Onde? Burde I ikke have gjort, som jeg befalede Eder? Og efter at I havde plantet Viingaarden, og bygget Gjerdet rundt omkring den, og sat Vogtere paa dens Mure, og ligeledes bygget Taarnet, og sat en Vægter paa Taarnet, og vaaget over min Viingaard og ikke faldt i Søvn, at ikke Fjenden skulde komme over Eder, vilde Vægteren paa Taarnet have seet Fjenden, medens han endnu var langt borte, og da kunde I have gjort Eder rede, og holdt Fjenden fra at nedbryde dens Gjerde, og frelst min Viingaard fra Fordærverens Hænder." (Pagtens Bog Side 251, 6—7.)

Dersom disse Tjenere havde været Befalingen lydige, og holdt sig vaagne, og den Ene eller Anden af dem havde styrket sine Medtjenere i at udføre deres Pligt, saa havde de bygget baade Gjerdet og Taarnet og sat en Vagt ud, saa havde han seet Fjenden paa lang Afstand og underrettet Tjenerne om Fjendens Komme, og naar nu denne kom, kunde de have forsvaret deres Herres Eiendom. Jeg har anført denne Lignelse for at vise, at det er ligesaa vigtigt for Ældsterne som for Biskopperne og Præsidenterne i de forskjellige Stave og Grene af Zion at vaage og være flittige til at holde Forsamlinger. I Davis County ere nogle Ældster blevne valgte til at varetage den indre Mission. Vi onske ikke at indskrænke dem til dette todages Møde alene, eiheller at holde dem til noget bestemt Sted. De skulde være rede til enhver Tid at gaae til Kredsmøderne eller reise omkring i Settlementerne; de skulde prædike Fredsbudskabet og søge at opmuntre de Hellige til at være flittige i det Gode. Dersom Husene ere for smaa, kunne I holde Forsamlinger under aaben Himmel. De Tolv ville, naar det er fornødent, være rede til enhver Tid at give Missionærerne Raad og Underretning angaaende deres Pligter. Det er sandsynligt, at vi, før Konferencen er endt, ville kalde flere Missionærer, men vi haabe

at de, som allerede ere valgte, ville være flittige i Udførelsen af deres Pligter, at de ville hjælpe Biskopperne og alle de præsiderende Autoriteter, belære og prædike det herlige Budskab og søge at skabe Fred, Lykke og Tilfredshed i Alles Hjerter. Vi vide meget godt, at de største Glæder, en Sidste-Dages Hellig kan have her paa Jorden, er at gaae til Forsamlingerne og blive belært af Herrens Tjenere. Missionærerne skulde ogsaa besøge Søndagsskolerne paa deres Vandring. Jeg ønsker ikke, at de skulde blot være Missionærer i deres eget Hjem, men de skulde ogsaa gaae til Nabolavet; og dersom det er nødvendig, og Omstændighederne tillade det, bør de vandre fra den ene Ende af Territoriet til den anden. De, som forhen ere beskikkede som Missionærer, maae ikke ansee sig som løste, fordi Andre ere kaldte. De skandinaviske Missionærer bør fortsætte deres Arbeide iblandt deres Landsmænd, og det samme bør de Tydske, Franske, Welske gjøre blandt deres indvandrede Landsmænd indtil disse lære det engelske Sprog. — Præsident Smith foreslog at hæve Konferencen til Søndagen den 21de April, hvorefter Mødet sluttedes med Bøn af Patriark John Smith.

(Fortsættes.)

Mc Keans nyeste Rænker.

(Fra „Deseret News.“)

Den 3die April sidstleden fremlagde Mr. William A. Wheeler fra New York i Kongressen en Bill, hvis Formaal er at berøve Kvinderne i Utah deres Stemmeret. Det er ikke længe siden, at Kongressen gav Kvinderne i Utah Ret til at stemme ved Valget af Embedsmænd, i Haab om at de vilde modarbeide Polygami; men da dette Haab slog feil, søgte Unionsembedsmændene i Utah at faae denne Lov erklæret for ugyldig. Da dette ikke gik efter Ønske, er ovennævnte Bill et nyt Forsøg i samme Retning.

Et Par Dage tidligere fremlagdes i Kongressen af Mr. Daniel W. Voorhees fra Indiana en anden Bill, hvis Formaal er „at sørge for Lovenes Overholdelse i Territoriet Utah.“ Mon om der er noget Slægtskab mellem denne Bills Karakter og Dagens, hvorpaa den blev fremlagt? Som vore Læsere kunne see, var det nemlig 1ste April — alle Narres Dag. Der findes en stor Masse Mennesker, der anseer denne Dag som den mest passende i hele Aaret til Fremlæggelsen af saa taabeligt og skjændigt et Forslag. Vi gjenkjende i denne Bill „Missionsdommerens“ Haand. Han har rimeligvis forudseet, at Unionens Høiesteret vilde underkjende alle hans Intriger, Planer og Kneb, og derfor søger han nu at undgaae de ubehagelige Følger af sin lovstridige og skjændige Færd ved at sammensmøre denne Bill og overtale et eller andet Medlem af Repræsentanthuset til at fremføre den i Haab om at faae den vedtaget som Lov. Under Dække af denne Bill, haaber han at skjule sit forventede Nederlag og den Vanære, som han frygter vil blive Lønnen for hans Tyranni og Lovovertrædelser i Utah.

Dommer Mc Kean fik fornylig Orlov at reise ned til Washington. Hvorfor? For at smede Planer mod Folket

i Utah? For at lave Lovforslag, hvis Tendents var at berøve det enhver Rettighed, og bringe det under hans og hans Medforbundnes Slag? Er saadant et Formaal en Unionsdommer værdigt? Vi ere fra paalidelig Kilde underrettede om, at han anvender al sin Indflydelse paa Kongresmændene for at faae Love vedtagne, der kunne berøve Indbyggerne i dette Territorium enhver grundlovsmæssig Rettighed og forlene ham Magt til, som Dommer, at gjennemføre sine Yndlingsplaner imod dem. Han vil gjerne have Ret til at anklage hvem han vil, at domfælde hvem han vil og straffe hvem han vil! Da Forsynet, som han for nogen Tid siden havde den Frækhed at haane og latterliggjøre, satte en Stopper for hans Rænker, søger han nu at bruge Kongressen som Middel til at naae sit Maal. Hvorvidt dette er lykkedes for ham, kan sees af det Faktum, at han maatte gaae over til sine politiske Modstandere for at finde En, som vilde fremlægge og forsvare hans Bill! Og selv iblandt disse maatte han søge hen til en Mand, hvis Had imod Utah er Frugten af hans Slægtskabsforhold til en forhenværende Utahdommer, som, medens han var her, forsøgte at spille den samme uværdige Rolle som Mc. Kean nu.

Kan en Dommer nedværdige sig dybere end dette? Hvor kan vel et Sidestykke findes i dette eller andre Landes Historie? Hvor skal man søge en Dommer, som i sin egen Person forener saa megen Nedrighed, Ondskab og Blodtørst? Selv de mest berygtede Dommere have været besjælede af mere eller mindre Æresfølelse eller Agtelse for den Stilling, de indtog. Den engelske Dommer Jeffryes var i sin blodige Embedsperiode baade Anklager, Dommer og Jury i Et. Han kunde skræmme med sit dæmoniske Blik Rettens Medlemmer, naar de røbede mindste Medynk med den Anklagede, og han søgte aabenlyst at domfælde Enhver, som blev fremført for ham. Men dette var ogsaa det Hele. Han gik ikke til Parlamentet, som Mc Kean til Kongressen, for at faae nye Love udstedte, som mere effektfuldt kunde sætte ham istand til at gjennemføre sine Anslag mod det Folks Frihed, Liv og Gods, hvis Dommer han var. Han var ikke af Hjertet saa yderlig fordærvet som denne. Dette Skue var forbeholdt vor Generation — Manden: Mc Kean; Tiden: det nittende Aarhundrede; Landet: det frie Amerika; Offrene: de Sidste-Dages Hellige.

Nederdrægtighed i enhver Form fortjener Afsky; men ikke alslags Nederdrægtighed er lige slet. For Exempel den glattungede, sukkermundede Hykler, som med fromme Ord gjør lange Bønner, søger til de religiøse Forsamlinger, taler salvelsesfuld om Lov, Frihed og Ret, Guds Forsyn osv., og som desuagtet stadig arbeider paa de Uskyldiges Ruin, er langt farligere end den, som drikker, sværger og øver Uret uden Skjul. Man rystes og oprøres over Sidstnævnte, men man veed dog hvor de findes; de ere idetmindste ikke Hyklere og have kun liden Indflydelse. Vi have havt begge Slags i Utah; men hvis vi absolut skal have Kjæltringer her, foretrække vi helst de Sidste.

Da Dommer Mc Kean indtog sin Embedsstilling i dette Territorium, troede han i sin Taabelighed, at hvadsomhelst han gjorde for at opbrække og forfølge de Sidste-Dages Hellige, vilde blive retfærdiggjort og anerkjendt af hele Landet; men heri er han bleven grusomt skuffet. Hans Navn staaer idag iblandt lovkyndige og tænksomme Folk som ensbetydende med Uvidenhed og juridisk Brutalitet. Hans Renome som Dommer og Lovkyndig er tabt. Skulde upartiske Juristers

Dom høres, vilde de erklære ham aldeles uskikket til at beklæde endog den laveste og ubetydeligste Embedsstilling i Landet. Havde han den mindste Æresfølelse, hvad hans hidtidige Færd har viist, at han fuldkommen mangler, maatte han skamme sig ved at vise sit Ansigt iblandt sine Kolleger i nogen Retssal i hele Landet.

Fra den Dag, han tiltraadte sin Post i Utah, til hans sidste juridiske Handling har hans hele Færd været et aabent Brud af Landets Love. Han har paa den frækkeste og mest hensynsløse Maade trampet Folkets Rettigheder under Fødder. Næsten enhver af hans retslige Handlinger har været en aabenlys Krænkelse af den Retfærdighed, som han ved sin Embedsed er forpligtet til at værne om. Hvis Nogen betvivler Sandheden af hvad vi her have sagt, da lad ham læse den Bill, som han nu har ladet fremlægge i Kongressen. Hvis ikke hele hans Retsførelse havde været ulovlig, og hvis han ikke havde været fuldstændig overbevist derom, hvorfor fremførte han da saadant et Lovforslag i Kongressen, endog f ø r Høiesterets Kjendelse var afgivet?

Vi ansee denne Bill som Dommer Mc Keans personlige Bekjendelse af sit Nederlag; thi, som vi ovenfor sagde, vi vide fra den paalideligste Kilde, at han er dens Forfatter. Vi ere overbeviste om, at under hele sin Retsførelse vidste Mc Kean, at han ikke havde Skygge af Lov og Ret til sin Støtte, men han haabede bestandig, at det skulde lykkes ham at vække Nationens fanatiske Had mod Mormonerne, hvilket vilde understøtte ham i hans rænkefulde Planer. Han tænkte utvivl ogsaa, at han kunde skræmme Regjeringen til at understøtte ham, ved at sætte den i en saadan Stilling, at, hvis den afskedigede ham, vilde det faa faae Skin af, at Regjeringen favoriserede Mormonerne og ikke vilde straffe deres paaankede Forbrydelser. Den nu fremførte Bill indeholder en Slags Retfærdiggjørelse for hans juridiske Handlinger i Utah. Hvorvidt dette Forslag bliver Lov eller ikke, er ikke Gjenstanden for disse Bemærkninger. Det er tilstrækkeligt for os at vide, og vi sige det med stor Tilfredshed, at Landets høieste Domstol anerkjende ikke Dommer Mc Kean og hans „Ring" som lovgivende Magt i Utah.

Naar ville disse forrykte Mennesker lære, at deres ugudelige Planer mod Utahfolket altid mislykkes? Hvis ikke deres Slinhellighed og Had forblindede dem, maatte de kunne see de elendige Resultater, der have fulgt saadanne Bestræbelser som deres i Aarenes Løb. Hvem har havt Held med sig i at trampe Utahs Love under Fødder og forulempe dette Folk? Hvilke af alle dem, som have organiseret „Ringe" for at skade og ødelægge os, have høstet Laurbær? Disse Menneskers ruinerede Navn og tilintetgjorte Forhaabninger ligge i talrige Vragstumper spredte langs den Vei, de Hellige have vandret. Ingen har vundet Ære, Ingen har tjent Penge ved at anfalde os, men Mangfoldige have lidt Tab paa begge Dele. Den elendige „Ring", hvis Medlemmer med saa megen List og Svig have søgt at berøve os alle vore borgerlige Rettigheder og binde os paa Hænder og Fødder, vil utvivl faae samme Skjæbne.

Vi ville slutte disse Bemærkninger med at sige til vore Troesfæller: øv Taalmodighed, og inden ret længe ville vi see vore nuværende Modstandere berøvede al deres Magt og bedækkede med hele Landets Foragt liig alle deres Forgængere.

Skandinaviens Stjerne.

Præsident Youngs Frifindelse.

Af et Brev fra en af Brødrene i Washington, dateret 15de April, til Præsident Young hidsætte vi Følgende:

Den længe forventede og med Spænding imødesete Kjendelse er tilsidst afgiven, og Fristaternes Høiesteret har viist, at den er tilstrækkelig hævet over religiøse Fordomme og politiske Indflydelser til at gjøre Retfærdigheden Fyldest, hvor de Sidste-Dages Helliges Rettigheder stode paa Spil. Jeg er taknemlig til Herren for at denne ophøiede Domstol var i Besiddelse af Retfærdighed og Kraft nok til at dømme saa upartisk.

Vi sendte vore Depescher øieblikkelig Dommen var falden; den ene, som indeholdt de vigtigste Enkeltheder, var undertegnet af Mr. Fitch og blev sendt til Præsident Wells som Byens Borgmester. Der herskede stor Sensation her i Anledning af Dommen. Retssalen var overfyldt med Tilhørere. Vi vare der lige fra Begyndelsen; Mc. Kean ligeledes. Baskin, ledsaget af en Dame, samt Walker og Lawrence kom kort efter. Flere af Dommerne udtalte deres Meninger om Sagen, hvilket optog betydelig Tid. Blandt disse holdt Dommer Miller en lang og særdeles brillant Tale, som, medens den trættede de fleste af Tilhørerne, var af overordentlig Interesse for mig. Det var en Sag, som havde fundet Sted i Louisville, Kentucky, fremkaldt ved en Splittelse i den presbyterianske Kirke dersteds. Endeel Dissentere vare blevne afskaarne fra Menigheden, men de gjorde Krav paa Kirkens Eiendom eller idetmindste paa en Deel af den. Det var et Krav liig det, som efter Forlydende nogle af vore Apostater have talt om at ville gjøre mod Forvalteren for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvilket blev fuldelig belyst og dets Svigagtighed fuldstændig blottet. Denne Udtalelse, sagde Dommeren, var bleven holdt tilbage et Aars Tid i det Haab, at de stridende Parter vilde blive forligte i Mindelighed, men tilsidst fandt man det nødvendig at afgive denne Erklæring. Jeg syntes at see Forsynets Finger heri: Erklæringen var bleven holdt tilbage for at Dommer Mc Kean, Baskin, Walker og Lawrence kunde være tilstede og høre den; mere passende Tilhørere kunde ikke findes. Jeg er vis paa, at Dommer Millers Tale alene var tilstrækkelig Erstatning for den Tid og de Penge, de havde spildt i at komme her. Det var en ægte Evangeliumsprædiken, som var uvant for dem at høre, siden de holdt op med at besøge Tabernaklet, og da den kom fra de Forenede Staters Høiesteret, maa den have været særdeles trøstende og opbyggende for dem. De havde her Leilighed til at prøve om ubehagelige Sandheder smage bedre, naar de komme fra Skranken, end naar de komme fra Præstedømmet paa Prædikestolen.

Disse Herrer bleve tilsidst trætte af at høre paa Dommer Millers Tale og forlod Salen med Undtagelse af Mc Kean. Baskin med Dame tog en Kjøretour sikker paa, at Kjendelsen vilde falde i hans Favør. Da han ved sin Tilbagekomst for nogle Minuter siden blev underrettet om Sagens Udfald, vilde han ikke troe det

og tænkte, at hans Meddeler drev Gjæk med ham; men da han blev overbeviist om Sandheden, blegnede han. Besynderlig nok synes de ikke at have ventet dette Resultat. Mc Kean lod en Artikel indrykke i Bladet New York „Republican“ i Lørdags, hvis Indhold var, at Høiesterets Medlemmer vare splidagtige, og at hans Fremgangsmaade vilde blive anerkjendt. Hvis dette virkelig var hans Mening, blev han paa en grusom Maade reven ud af sin Vildfarelse. Han sad indenfor Skranken paa en meget iøinefaldende Plads, hvilket ogsaa var Tilfælde med Mr. Fitch og Dommer Bates. Mr. Fitch fik Plads ligeoverfor og nærmest ved Overdommer Chase. Sidstnævnte oplæste Kjendelsen med lav Stemme og Publikum søgte med fremstrakt Hals og anspændte Øren at opfange hvad han sagde. Mc Keans Stilling røbede en pinlig Ængstelse, og efter han kom ud af Salen, gav han efter Sigende sine Følelser Luft i haanende Udtryk mod Høiesteret og paastod, at han ligegodt havde Ret. Den stakkels Fyr er øiensynlig ganske fortumlet.

Nu da Dommen er falden i vor Favør, kunne vi vente et heftigt Udbrud af den Bitterhed, som Mange nære mod os, og det skulde undre mig meget, om der ikke bliver gjort en Kraftanstrengelse for ved nye hæmmende Love at komme os tillivs. Endskjøndt vi have vundet en herlig Seir, føle vi dog til at være maadeholdne i Udtrykket af vor Glæde. Jeg er særdeles taknemlig til Herren for hans naadige Styrelse og haaber snart at høre om Deres Befrielse fra de pinlige Baand, De har været underkastet, og som De saa taalmodig har fundet Dem i; ligeledes venter jeg snart at høre om de andre Brødres Frigivelse.

Det er med megen Glæde og Tilfredshed, vi idag meddele vore Læsere, at Præsident Young blev befriet for Unionsmarschalens Opsyn, Torsdagen den 25de April. Præsident Young var personlig tilstede i Retten, da hans Frikjendelse blev oplæst, og han blev med megen Hjertelighed hilset og lykønsket af sine mange Venner i Anledning af hans Befrielse fra den lovstridige Bevogtning, som han saalænge har været underkastet. Der er ligeledes sendt Ordre fra Washington til Utah, at alle de Mænd, som deels ere domfældte, deels holdte i Varetægtsarrest under Beskyldninger for Mord og andre Forbrydelser, øieblikkelig skulle sættes paa fri Fod, med Tilføiende, at hvis de længere holdes i Fængsel, ville vedkommende Embedsmænd blive dragne til Ansvar derfor.

Denne for „Ringen“ saa høist uheldige Vending har, som man let kan tænke sig, sat Mc Kean i Harnisk, og som bemærket et andet Sted i „Stjernen“ befinder han og Baskin (Cullombillens berygtede Forfatter) sig for Tiden i Washington, hvor de gjøre fortvivlede Forsøg paa at faae en ny Lov sat igjennem, hvorved deres egen Handlemaade i Utah blev legaliseret.

Præsident Young var den 28de April for første Gang i Tabernaklet efter Sagsanlæggelsen i afvigte Oktober og talte for Folket. Han saae rask og sund ud og hilstes med den hjerteligste Glæde af de forsamlede Tusinder.

Missionærers Ankomst. Det er med megen Glæde vi meddele vore Læsere, at følgende Brødre fra Zion lykkelig ankom til Kjøbenhavn den 28de Mai: C. F. Schade, P. C. Christensen, J. Mikkelsen, Mathias Nilsson, Søren Christiansen, P. C. Carstensen og N. P. Lindeløf. Vi byde disse Brødre hjertelig velkomne.

Lydighed og fri Villie.

(Fra „Millennial Star“.)

Vi have ofte hørt Folk sige, at Lydighed mod Evangeliets Love, som de ere aabenbarede af Gud og forkyndte af hans Tjenere i disse sidste Dage, udøver et Tryk paa Menneskets frie Villie, som om man ikke ligesaa let kunde anvende sin frie Villie til at holde Guds Bud som til at bryde dem. Naar et Menneske ubetinget adlyder Himlens Befalinger i alle Ting, synes Nogle at troe, at han absolut maa opgive sin Selvstændighed og blive en Ledebukke i Andres Hænder. Folk, der nære saadanne Begreber, maae ganske vist have daarlige Tanker om den menneskelige Natur, thi de bibringe os den Tro, at Kjærlighed til Synd og Uret er Menneskets naturlige Tilbøielighed, og de ere uvillige til at indrømme, at et Menneske frivilligt og uden Tvang kan elske Gud og holde hans Befalinger. Men efter vor Opfattelse kan den Idee, at Mennesket blot har fri Villie til at synde, men ei til at gjøre det Gode, ikke staae sin Prøve for Sandhedens Lys; ja, vi troe endvidere, at ingen Baand ere saa trykkende som de, der binde Synderen, intet Aag saa frygtelig som det, hvori utæmmede Lidenskaber holde En, ingen Tugtemester saa tyrannisk som Sjælenes Fordærver.

Er f. Ex. Dranken saa selvstændig en Mand, som den Maadeholdne? Er den Udsvævende mere Herre over sin frie Villie, end de, der skye Lastens Huler? Hvis ikke, af hvad Grund kan da Nogen troe, at den Lydige har mindre Handlefrihed end den Ulydige? Fordi en Mand vælger at tjene Herren og adlyde hans Love, er han derfor mere Træl end sine ukloge Medbrødre, som foretrække at leve i Verden uden Gud? Kan ikke en Mand ligesaa frit tjene Gud som Djævelen? vandre paa Himlens Sti som paa Fordærvelsens Vei? Vi troe han kan.

Tingen er, at de, der ikke sætte Pris paa Evangeliets Goder, synes at faae deres Ideer i Vilderede, naar de tale om, at ubetinget Lydighed mod Gud og hans Tjenere tilintetgjør Menneskets frie Villie; de mene i Virkeligheden, at den, som holder Guds Love, har ingen Ret til at synde, og det er ganske i sin Orden; men Ingen berøves Evne eller Leilighed til at vælge mellem Ret og Uret. Et Menneske er ligesaameget Herre over sin frie Villie, naar han flyer Synden, som naar han tjener Synden, naar han gjør Godt, som naar han gjør Ondt.

Nogle staae i den Formening, at Lydighed er en Nedværdigelse af vor Manddoms Adel — at vor Underdanighed under en Andens Villie forspilder vor Fødselsret. Vi kunne ikke see det i dette Lys. Hvis det Væsen, vi adlyde var Mennesket underlægen i Viisdom og Magt, da kunde det være noget Uværdigt for Menneskene at boie sig for hans Befalinger; eller hvis hans Love vare uforligelige med vor evige Natur og vor guddommelige Oprindelse uværdige, da kunde vi have Grund til Opsætsighed, endskjøndt vi ere bange for, at Majoriteten af Menneskeslægten vilde ikke gjøre sig skyldig deri, da Djævelens Befalinger netop ere af denne Slags, og saa Mange adlyde han uden Knur.

Vi for vor Part kunne ikke see noget for vor Manddom Uværdigt i at yde Giveren af alt Godt vor Taknemlighed for hans utallige Velsignelser, eller i at vi

lægge den for Dagen ved at adlyde hans Befalinger med glade Hjerter; men alligevel føle vi os lige saa selvstændige i at tjene Herren, som den mest Forhærdede kan i sin Synd. En sand Herrens Tjener føler sig langt friere i Herrens Helligdom, tjenende sin Skaber, end Verdensmanden i Forlystelsernes Hvirvel, Gudsfornegteren i sin taabelige Filosofi eller Drankeren blandt sine Lige. For at en Mand i Sandhed kan være fri, maa han befrie sig fra Syndens Aag, være Seirherre over sine egne Lidenskaber og være deelagtig i den Frihed, som Evangeliet alene giver.

Hertil vil maaske En eller Anden sige, at han ikke har det mindste imod, at Mennesket adlyder Gud, men det er kuns Lydigheden mod andre Mennesker, han har imod. Vi troe det ret at yde vore Medmennesker skyldigst Agtelse og Lydighed, eftersom deres Stilling i Samfundet kræver, men Ærbødighedsfølelsen strækker sig videre ligeoverfor Mænd af det hellige Præstedømme, fordi de ere vor himmelske Faders Repræsentanter, og ligesom vi føle Ærefrygt for ham, lytte vi med Ærefrygt til hans Ord gjennem hans Tjeneres Mund og ansee det som et Privilegium at elske dem, som Gud elsker, og endnu lykkeligere ere vi i vor Underdanighed, naar vi tilfulde fatte, at Guds Kraft i saadanne Mænd er parret med hellig Vandel; da bliver vor Pligt os en Fryd. Vi skamme os ikke ved at tilstaae, at vi ansee os storligen velsignede ved at høre deres Lærdomme og følge deres Exempel i Alt, hvad der forædler Mennesket for Tid og Evighed.

Hovedspørgsmaalet er altsaa, om de Mænd, hvem vi adlyde, virkelig ere Guds Tjenere; thi dersom vi ere overbeviste derom, da ære vi Gud ved at ære dem, vi adlyde Gud ved at adlyde dem, og om vi foragte dem, foragte vi ham, og om vi forkaste dem, forkaste vi ham til vor egen Dom. Jesus siger til Apostlerne: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig; og hvo mig annammer, annammer den, som haver udsendt mig." Apostelen Paulus siger: „Gud kaldte os ikke til Ureenhed, men til Helliggjørelse; derfor, hvo som foragter dette, han foragter ikke et Menneske, men Gud, som gav sin Hellig Aand i os." (1 Thes. 4, 7.)

At Andre ikke forstaae, at de, hvem vi adlyde, ere den Allerhøiestes Tjenere, anfegter ikke os. Da vi have annammet denne Overbevisning fra Himlen, hvorom vi med Frimodighed bære Vidnesbyrd, er andre Folks Uvidenhed i dette Stykke os aldeles ligegyldig. Vi bære intet Ansvar for dem, hvis vi blot ikke selv forsømme vor Pligt. Hvis vi have hørt Herrens Røst, er Millioners Vidnesbyrd, at de ikke have hørt den, intet Bevis for, at han ikke har talt, og naar Gud selv har baaret Vidnesbyrd for os ved sin Aand, at disse Mænd ere hans Tjenere, staaer det ikke i Menneskers Magt at rokke vor Overbevisning. Da dette er Tilfælde, lider vor Selvstændighed intet Skaar, enten vi adlyde Herrens Ord, som de komme gjennem hans levende Apostlers Mund, eller som vi erholde dem gjennem Bibelens Blade. Den, som troer paa et af Gud bemyndiget levende Præstedømme, er ikke mindre et handlefrit Væsen end den, som tager Bibelen alene til Rettesnor for sin Tro og Vandel, medens Forstnævnte tillige har det uvurderlige Fortrin at erholde Herrens Ord direkte efter sit individuelle Behov.

Konferencemødet i Jønkøping
den 11te og 12te Mai 1872.

Af Zionsbrødre vare følgende tilstede: Missionspræsident K. Peterson, A. H. Lund fra „Stjernens" Kontor, A. P. Søderborg og Konferencepræsident A. E. Grue.

Forsamlingen aabnedes Lørdag Eftm. Kl. 2 med Bøn af Ældste A. E. Grue, hvorefter Missionærerne aflagde deres Rapporter, hvoraf vi kortelig uddrage Følgende.

De have Alle arbeidet med Flid og Iver blandt saavel Fremmede som Hellige, og siden sidste Konference vare 37 blevne døbte. Konferencen tæller i det Hele 599 Medlemmer, hvoraf 107 udgjøre det lokale Præstedømme. 123 holde „Skandinaviens Stjerne", men Flere vilde subskribere paa den, om den var trykt i det svenske Sprog. Paa enkelte Steder synes Folket at være aldeles uimodtageligt for Evangeliet, men paa andre Steder har Evangeliet god Fremgang, og i det Hele taget er Missionen paa denne Kant i stadig Væxt, og vort Tal forøges mere og mere; saaledes er der paa mindre end et Aar døbt 105 i denne Konference.

Derefter fremstod Ældste A. H. Lund, der udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige i Jønkøping, saavel som over at høre Brødrenes gunstige Rapporter. Han glædede sig over Evangeliets stadige Fremgang og Frihedens Udbredelse. Hentydede til Kirkens første Dage, samt de mange brogede Omstændigheder dette Folk har været underkastet i Aarenes Løb lige til vor Tid. Formanede de Hellige til Trofasthed i det Gode de have annammet.

Præsident K. Peterson talte belærende om Parabelen den troe og utroe Tjener. Sagde, at den bedste Nyhed han havde at meddele var, at Herren lever og er med sit Folk; sagde, at de Forenede Staters Høiesteret havde frikjendt Præsident Young og de øvrige Brødre som uskyldige i de Forbrydelser, for hvilke de vare anklagede.

Om Eftermiddagen fremstod Ældste A. P. Søderborg, der glædede sig over at leve paa Jorden paa en Tid, da Gud havde gjengivet Evangeliet fra det Høie med alle dets Embedsmænd, Gaver og Kræfter; sagde, at om de Hellige vare trofaste, skulde de seire, selv om de lagde deres Been i Babylon.

Derefter overlodes Tiden til Ældste P. Dehlin, Konferencepræsident i Skaane, der sagde, at vi ere et besynderligt Folk for Verdens Øine, fordi man ikke fatter den Aand, som besjæler os. Ikkedestomindre ere vi det eneste Folk, som har adlydt Herrens Røst, da han kaldte paa sine Børn i denne Slægt; paapegede Forskjellen mellem Verdens Fremtidshaab og de Helliges; sagde, at vi vare overbeviste om at arve Livets Krone, dersom vi blot vare trofaste i den Pagt vi havde sluttet med Herren.

Søndag Fmdg. overlodes Tiden til flere Brødre af det lokale Præstedømme, hvilke Alle med en god Aand bevidnede Sandheden af det Evangelium, de havde annammet, og sagde, at de samme Gaver og Velsignelser havde fulgt dem i deres Administrationer i disse Dage, som ifølge Bibelens Vidnesbyrd fulgte de Troende fordum.

Om Eftermiddagen talte ligeledes flere af Brødrene, hvoriblandt Præsident K. Peterson, der bevidnede, at Præsident Young var en sand Guds Profet,

thi han havde i mange Herrens Aar været personlig bekjendt med ham og seet hans Viisdom under de forskjelligste Omstændigheder og haardeste Prøvelser. Han havde været Medlem af denne Kirke i over 30 Aar og havde fulgt den under alle dens Omskiftelser. Opmuntrede de Hellige til Trofasthed og formanede dem til at holde sig fjernt fra Verdens Daarlighed, hvorefter han sluttede sine lærerige Bemærkninger med at ønske de Hellige Herrens Velsignelse.

Efterat Kirkens Autoriteter vare foreslaaede til Anerkjendelse, sluttedes Mødet til ubestemt Tid.

A. C. Grue.

Korrespondance.

Sverrig.

Stockholm den 21de Mai 1872.

Eldste P. O. Thomassen.

Kjære Broder.

Da jeg formoder, at De har modtaget Konferenceforhandlingerne fra Jønkøping, vil jeg kun bemærke, at vi i Forening med Eldsterne A. C. Grue, A. P. Søderborg og P. Dehlin havde meget interessante Forsamlinger der. Da der kun boe saa Hellige i Omegnen af Jønkøping, og de Hellige i Almindelighed ere fattige, var der ikke saamange tilstede, som kunde ventes af saa stor en Konference.

Br. Søderborg har arbeidet mest i Gøteborg, hvor de Hellige have leiet en smuk Forsamlingssal. Han havde, ved at avertere i Aviserne, havt Leilighed til at prædike for et stort Antal Fremmede. Nogle af Redaktørerne der vare endnu saa sneverhjertede, at de turde ikke optage, endog for Betaling, hans Avertissement!

Efter et kort Besøg til Norrkøping, hvor vi holdt Forsamling, ankom vi hertil sidste Fredag Aften, og om Lørdagen begyndtes Konferencemødet, som overværedes af en stor Mængde Hellige, af hvilke Mange vare komne langveis fra; ligeledes var endeel Fremmede tilstede. Missionærernes Beretninger vare udmærkede; 88 Sjæle vare blevne tillagte Kirken ved Daab siden sidste Konferencemøde. Det største Antal var bleven døbt i sidste Kvartal. I Upsala Green var saaledes døbte 19 i dette Kvartal, medens slet ingen i forrige. Aarsagen synes at være de mange Rygter angaaende Præsident Youngs Arrestation og Mormonismens Undergang, som hørtes saa hyppigen i Begyndelsen af Vinteren hvilket gjorde, at Mange holdt sig tilbage ønskende først at see Udfaldet. En Mængde Forsamlinger vare afholdte hos Fremmede, henimod to hundrede, og Folket synes begjerligt efter at høre Brødrenes Vidnesbyrd.

Paa enkelte Steder havde der været endeel Forfølgelser. En Broder var bleven idømt en Mulkt paa 175 Rdlr. svensk for at have bevidnet, at Joseph Smith var en sand Profet. Da han ikke havde Midler til at betale dette Beløb, maatte han udsone det med 14 Dages Vand og Brød. Dette er en haard Straf og meget svækkende paa Systemet; han blev spurgt flere Gange, om han ikke følte sig for svag til at udholde det paa eengang, da han i saa Fald kunde hvile nogle Dage, men dertil havde han ikke Tid; han havde

bedet Herren velsigne Vandet og Brødet, og han hørte hans Bøn, saa at han følte sig stærkere, da han forlod Fængslet end dengang han gik derind, hvilket meget forundrede Fangevogteren og Andre, som saae med hvilke lette Fjed, han gik sin Vei for atter at prædike Livets Evangelium til Menneskene. Øvrighedens Trusler kunne ikke afholde ham eller nogen af Herrens Tjenere fra at lyde Gud mere end Menneskene.

Brødrene havde gjort sig megen Umage før at sprede det skrevne Ord blandt vore Venner; som Bevis herpaa kan anføres, at der var solgt Skrifter for 529 Rdlr. svensk, og af eet Skrift alene over et Tusind Exemplarer.

Det var mig en særledes stor Glæde at see disse unge Mænd saa nidkjære for Herrens Sag og saa lykkelige ved at være Arbeidere i hans Viingaard.

Stockholms Konference er i en udmærket Forfatning, og Præsident Eric Peterson har udført et Arbeide her, som han med Glæde kan see tilbage paa, naar han er samlet med sin Familie i Zion, fra hvem han saalænge har været borte. Ikke saa faa af de Hellige have solgt deres Eiendele og gjøre sig færdige til at gaae med det første Kompagni, og det tegner til at blive en stor Emigration fra denne Konference i Aar.

Da det var Pintse, fortsattes Konferencemødet til igaar, og det var en sand Fest for os og de Hellige.

Imorgen reise vi til Kristiania. Modtag en kjærlig Hilsen fra Broder Lund og Deres

i Pagten forbundne Broder
Knud Peterson.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.")

(Fortsat fra Side 256.)

„Paa deres Reise til Kysten gjennemgik de mange haarde Prøvelser, og ofte, efter at være opstaaede fra en farlig Sygdom, bleve de angrebne paany; de vare ude blandt Fremmede foruden baade Penge og Venner; de vare ofte i saadanne Omstændigheder, at de opgav alt Haab om at leve, og de toge Farvel med hinanden i den Tanke, at det var sidste Gang de saae hinanden i dette Liv. Ikke destomindre, Herren bevarede dem i alle de forskjellige Omstændigheder, hvori de vare stillede; han udfandt bestandig en Udvei for dem, thi naar Nøden var størst, var Hjælpen nærmest, og de fortsatte deres Reise, glædende sig i Herren. De gik ud med Kummer og Bedrøvelse i deres Hjerter og udsaaede den kostelige Sæd, men de vendte tilbage med Glæde og bragte mange Frugter med sig."

Kort Tid efter deres Hjemkomst fik Profeten Joseph følgende Aabenbaring angaaende Br. Brigham Young: Sandelig, saaledes siger Herren: min Tjener Brigham, Du skal ikke mere gaae ud at prædike; dit Offer er mig velbehageligt; thi jeg har seet dit Arbeide og din Iver for at udsprede mit Navn; jeg siger derfor til Dig: Du skal sende mit Ord ud i Verden, og Du skal efter denne Tid

blive i dit Hjem og drage Omsorg for din Familie. Amen!

Den 16de August afholdtes der en vigtig Konference i Nauvoo, i hvilken Profeten Joseph omtalte de Pligter, som hvilede paa Apostlerne. Han sagde, Tiden var kommen, at de Tolv skulde staae næst det første Præsidentskab, at de skulde tage Deel i alle Forretninger, baade Kirkens og Emigranternes, at de skulde være Medhjælpere i at udsprede Evangeliet til alle Nationer, og da de havde baaret Dagens Byrde og Hede, skulde de nu have Leilighed til at leve og arbeide for deres Familier, men paa samme Tid hjælpe ham i Forretningerne, saa at han kunde anvende sin Tid paa sine Oversættelser. Præsident Joseph Smiths Forslag blev enstemmig vedtaget af Konferencen.

Ved sin Hjemkomst fandt Broder Brigham sin Familie boende i en halvfærdig Træhytte, som var bygget paa en lav, fugtig Jordlod, der var saa blød og sumpig, at da han første Gang forsøgte at pløie den, sank Oxerne ned i Mudderet. Naar hans Tid ikke var optagen med offentlige Forretninger, anvendte han den til at dræne og dyrke sin Jord; han byggede ogsaa en Kostald, og søgte i det Hele at gjøre det saa hyggeligt for sin Familie som mulig.

I November Maaned 1842 blev Præsident Brigham Young angreben af en farlig Sygdom, som syntes at skulle have Døden tilfølge. Engang var han meget nær Døden, han kunde ikke lukke sine Øine, og han ophørte at aande. Da hans Hustru saae dette, stænkede hun koldt Vand i hans Ansigt, men da dette ikke hjalp, tog hun en Haandfuld Kamfer og smurte over hans Ansigt og Øine, men dette havde heller ingen Virkning, ikke engang en Muskel rørte sig paa ham. Derpaa klemte hun hans Næseboer sammen, satte sin Mund over hans og aandede saaledes Luft ind i hans Lunger; dette satte hans Aandedræt i Bevægelse. Han havde sin fulde Bevidsthed under alle disse Forsøg, som hans Hustru gjorde for at faae ham tillive igjen, men han var aldeles ufølsom og kunde ikke bevæge et Lem. Hans Helbred tillod ham ikke at forlade sit Huus førend den 18de Januar det paafølgende Aar. Det var ikke Herrens Villie, at han skulde døe dengang, thi hans Arbeide var endnu ikke fuldendt.

Paafølgende 7de Juli reiste han i Selskab med flere af de Tolv og andre Ældster paa en Mission til de østlige Stater. Paa Veien havde Præsident Young paa en af Dampbaadene en mærkelig Samtale med en Professor fra et af de sydlige Universiteter. Den dreiede sig om et Emne, som kun sjelden berørtes i de Dage, thi det var kun meget Faa, der kjendte Noget til det. Samtalen var saa interessant, at vi tillade os at gjengive den her. Professoren sagde til Præsident Young:

„Jeg har hørt og læst Meget om Deres Folk og Joseph Smith, men jeg har ingen Lid til Avisberetninger, og hvis De ikke har noget derimod, kunde jeg ønske at gjøre nogle Spørgsmaal." Jeg sagde, at jeg vilde besvare hvilketsomhelst Spørgsmaal, saavidt som min Evne strakte sig.

Han spurgte mig derpaa, om Joseph Smith havde mere end en Hustru, hvortil jeg svarede Ja. For at belyse dette Princip nærmere, spurgte jeg Professoren, om han troede paa Bibelen og Opstandelsen, hvilket han besvarede bekræftende. Derpaa spurgte jeg ham, om han troede, at Forældre og Børn, Mand og Hustru vilde gjenkjende hverandre i Opstandelsen, og om Forældre og Børn vilde nære den samme Kjærlighed for hinanden der, som de

havde her i Livet. Han svarede Ja og sagde endvidere, at han troede, at deres Følelser vilde blive endnu inderligere end her paa Jorden.

Jeg sagde derpaa: „Vi see ofte i Kristenheden, at en Mand ægter en Hustru og avler Børn med hende; hun døer, og han ægter en Anden og atter en Anden, saa at der gives Mænd, der have havt fem eller sex Hustruer og Børn med dem alle. Dette ansee alle Kristne for Ret, naar en Mand blot har een Hustru ad Gangen. I Opstandelsen opstaaer denne Mand tilligemed alle hans Hustruer og Børn, og hvem skulle de tilhøre? Om Manden blot maa beholde een, hvilken af dem skal det være?"

Professoren svarede, at han aldrig havde tænkt paa Sagen i det Lys før og sagde, at han troede ikke, disse Kvinder og Børn vilde tilhøre nogen Anden end den, de tilhørte i dette Liv.

„Godt, svarede jeg, De anseer jo Stedet, hvor Gud, Englene og de celestiale Væsener boe, som reent og helligt; vilde Herren tillade Noget at existere i sin Nærværelse, som er ondt? Og hvis det er ret for en Mand at have flere Hustruer og Børn i Himlen paa samme Gang, er det da saa urimelig en Lære, at en Mand kan have flere Hustruer og Børn paa samme Tid her i Livet, som Tilfældet var med Abraham og mange af Oldtidens Profeter? Eller er det mere syndigt at have flere Hustruer paa eengang, end flere Hustruer efter hinanden til forskjellige Tider?"

Han svarede: „Jeg seer ikke noget mere urigtigt i at en Mand har flere Hustruer i dette Liv end i det Tilkommende, eller i at han har fem Hustruer paa engang end paa fem forskjellige Gange. Jeg maa erkjende, at det er et ret Princip og overensstemmende med Bibelen, og jeg kan ikke see noget urimeligt i det."

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.